

**Χαιρετισμός του Προέδρου του Τμήματος Φιλολογίας
καθηγητή κ. Αιμιλίου Δημ. Μαυρουδή**

Κύριε Πρύτανη,
κυρίες και κύριοι Αντιπρυτάνεις,
κύριε Κοσμήτορα,
κύριοι Συνάδελφοι,
εκλεκτοί προσκεκλημένοι,

Αντί άλλου χαιρετισμού επέλεξα να σας διαβάσω το κείμενο της προτάσεως του Τμήματος Φιλολογίας για την επιτιμοποίηση του κ. Σαββόπουλου, επειδή πιστεύω ότι αξίζει να ακουστεί ενώπιον αυτής της πανηγυρικής συνάξεως.

«Ο κ. Διονύσης Σαββόπουλος (γεννημένος στη Θεσσαλονίκη το 1944) είναι συνθέτης, στιχουργός και ερμηνευτής με μακρά και διακεκριμένη σταδιοδρομία από το 1966 και εντεύθεν.

Συνεργάστηκε με γνωστούς Έλληνες συνθέτες, ερμηνευτές και ερμηνεύτριες.

Κορυφαίος και σκαπανεύς ανάμεσα στους Έλληνες τραγουδοποιούς, ο κ. Δ. Σαββόπουλος, συνδυάζοντας ξένες επιρροές, κατ' εξοχήν από τον Bob Dylan, με παραδοσιακούς ελληνικούς ήχους, έδωσε συνθέσεις με άμεσα αναγνωρίσιμη μουσική ιδιοπροσωπεία, που γνώρισαν εξαιρετική επιτυχία τόσο στο εξωτερικό όσο και στην Ελλάδα.

Μετά από πενήντα χρόνια, η ετυμηγορία πιστών και σκεπτικιστών είναι ότι ο κ. Σαββόπουλος είναι ο κλασικός των Ελλήνων τραγουδοποιών.

Ωστόσο, στα πενήντα αυτά χρόνια ο Δ. Σαββόπουλος ως στιχουργός υπομνημάτισε την ελληνική ιστορική, κοινωνική, πολιτική και ιδεολογική πραγματικότητα, άλλοτε με λοξή ειρωνεία, άλλοτε με προκλητική παρρησία και άλλοτε με βιωματική συμπάθεια.

Χαρισματικός στις στιχουργικές εκτονώσεις του, παρακολούθησε με παίζουσα οξυδέρκεια την καμπύλη των προσδοκιών και των αυταπατών της γενιάς του, αλλά και συμπύκνωσε με αιχμηρή επιγραμματικότητα και συνθηματική αμεσότητα τις σταθερές και τις μεταβλητές μιας οικείας και αναγνωρίσιμης «ελληνικότητας».

Με άλλα λόγια, κατόρθωσε με τον τρόπο του αυτό που μόνον η σημαντική τέχνη μπορεί να κατορθώσει. Ο ήχος της μουσικής του και η φωνή της ποίησής του, ένα άλλοτε ρομαντικό, άλλοτε αισθησιακό και άλλοτε ελευθεριάζον αμάλγαμα, αποτελούν ένα από τα πιο ερεθιστικά και τιμαλφή τεκμήρια της ζωής που ζήσαμε τις τελευταίες δεκαετίες».

Και τελειώνοντας θα απαντήσω στην απορία ή στο ερώτημα «Πώς συνδέεται η μουσική με τη φιλοσοφία», το οποίο, κατά πάσα πιθανότητα, απασχολεί πολλούς από τους παρευρισκόμενους σήμερα σ' αυτή την αίθουσα, υπενθυμίζοντας δυο

αρχαία χωρία, το ένα από τα οποία αφορά το περίφημο εκείνο όνειρο, το οποίο κατά καιρούς εμφανιζόταν στον Σωκράτη και τον πρόσταζε:

ὦ Σώκρατες, μουσικὴν ποίει καὶ ἐργάζου

(«Σωκράτη, να συνθέτεις μουσική και αυτήν να έχεις ως έργο σου»),

και ο Σωκράτης σχολιάζοντας το όνειρο στον διάλογο *Φαίδων* του Πλάτωνα επεσήμανε:

*καὶ ἐμοὶ οὕτω τὸ ἐνύπνιον ὅπερ ἔπραττον τοῦτο ἐπικελεύειν,
μουσικὴν ποιεῖν, ὡς φιλοσοφίας μὲν οὔσης μεγίστης μουσικῆς,
ἐμοῦ δὲ τοῦτο πράττοντος*

(«έτσι και μένα, το όνειρο με παρακινούσε προς αυτό, το οποίο ακριβώς έπραττα, να συνθέτω μουσική, επειδή η φιλοσοφία είναι η μέγιστη μουσική, και εγώ με αυτήν καταγινόμεουν»).

Το δεύτερο χωρίο προέρχεται από το σύγγραμμα *Περὶ μουσικῆς* του Κοϊντιλιανού και είναι το ακόλουθο:

*ταύτης οὖν, λέγω δὲ φιλοσοφίας, ὡς μεγίστην σύννομον καὶ
ὅπαδὸν τὴν μουσικὴν ἀσκητέον τε καὶ παιδευτέον τελεώτατα*

(«τη μουσική σαν να πρόκειται για στενότετη συγγενή και συνοδό αυτής, εννοώ βέβαια της φιλοσοφίας, πρέπει να την ασκεί κάποιος και να εκπαιδεύεται σ' αυτήν στον τελειότατο βαθμό»).

Κυρίες και Κύριοι,

Πιστεύω ότι τα παραπάνω συνδέουν σαφέστατα τη μουσική ιδιοφυΐα του Διονύση Σαββόπουλου με το αντικείμενο του Τμήματός μας και της Φιλοσοφικής Σχολής, και ότι με τα χωρία, τα οποία επικαλέσθηκα ως συμπληρωματικά της εισηγήσεως, τεκμηριώνεται απόλυτα το σκεπτικό της προτάσεως για την επιτιμοποίησή του.

Τώρα μπορείτε να κατανοήσετε καλύτερα την απόφαση του Τμήματος Φιλολογίας.

Σας ευχαριστώ.